

Ιωάννα Θεοδοσιάδου

Ελαφρά ψημένο...

Η Ιωάννα Θεοδοσιάδου γεννήθηκε το 1995 και ζει στην Θεσσαλονίκη.

Η πρώτη επαφή της με το θέατρο ήταν σε πολύ μικρή ηλικία καθώς συμμετείχε από το 2005 και για τα επόμενα επτά χρόνια στην θεατρική ομάδα του Δήμου Πυλαίας . Το 2016 αποφοίτησε από την δραματική σχολή 'Ανδρέας Βουτσινάς'. Το 2017 έκανε την πρώτη απόπειρα γραφής της με το κείμενο 'Έτοιμη'. Το οποίο πήρε μέρος σε σκηνοθεσία Αντώνη Φωτιάδη στο φεστιβάλ 'Βήμα στους Νέους' στο 'Σχήμα εκτός άξονα' στην Θεσσαλονίκη. Λίγο αργότερα συμμετείχε στο εργαστήριο πυροδότησης θεατρικής γραφής με συντονιστή τον Θανάση Τριαρίδη του Κέντρου Ελληνικών Σπουδών Harvard. Έχει πάρει μέρος στο λύκειο Επιδαύρου, στο workshop 'Schiera method' του Gabriel Vacis.

Αρχικά παρακολούθησε εργαστήρια δημιουργικής γραφής και στην συνέχεια σεμινάρια θεατρικής γραφής με τον Άκη Δήμου και εργαστήρια πυροδότησης θεατρικής γραφής με τον Θανάση Τριαρίδη. Όσπου είχε το πρώτο ολοκληρωμένο της έργο 'Έλαφρά ψημένο', στο οποίο το υπουργείο πολιτισμού και η επιτροπή κρατικού βραβείου, απονέμει ομόφωνα το κρατικό βραβείο για νέους θεατρικούς συγγραφείς έτους 2018. Έπειτα ακολούθησαν τα έργα:

- Τα σκουλήκια χόρτασαν
- Το δέρμα σου στις πληγές μου
- La decisione del dio (το καμπαναριό)

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6984817147

E-mail: ioanna_zdae95@hotmail.com

Το θεατρικό έργο Ελαφρά ψημένο της Θεοδοσιάδου Ιωάννας διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό την αδεία Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στην σκηνή, παρακαλείτε πρώτα να επικοινωνήσει με την συγγραφέα.

Πρόσωπα

Βαγγέλης :Περίπου 20 ετών

Δάφνη :Περίπου 20 ετών

Άρης :Περίπου 30 ετών

Περίληψη

Το ανθρώπινο σώμα πάντα με συνάρπαζε, μετά το ανθρώπινο μυαλό φυσικά! Δες τους πάλι επιμένουν... Καλά, καλά θα σας πω, να μου πείτε και εσείς μια γνώμη. Εγώ ας πούμε θα προτιμούσα να πεθάνω από πνιγμό. Δεν ξέρω γιατί απλά μου φαίνονται πάρα πολύ όμορφα τα σώματα όταν το νερό έχει εισχωρήσει παντού! Τι ειρωνεία να πεθαίνεις από την έλλειψη οξυγόνου ενώ το βασικό στοιχείο του νερού είναι το οξυγόνο. Είναι σαν να σε κοροϊδεύει η φύση. Σαν να σου θυμίζει πως δεν είμαστε όλοι φτιαγμένοι για όλα.

Η ελπίδα... Τι όμορφο να κρατάς την ελπίδα του άλλου στην παλάμη σου, σφιχτά. Να την σφίγγεις με όλη σου την δύναμη μέχρι να σπάσει και να γίνει χίλια μικρά νεκρά οράματα, των στιγμών που τα κατάφερε να επιβιώσει! Να του θυμίζεις, πόσο εύθραυστος και ασήμαντος είναι. Λογικό είναι, η υπέρτατη ηδονή, να βλέπεις τον τρόμο και τον πανικό στα μάτια του άλλου. Να γνωρίζεις ότι είσαι αυτός που τον έχει προκαλέσει. Πως θα κάνει ότι του πεις, πως έχεις τον πλήρη έλεγχο του, πως είναι το παιχνίδι σου! Μέχρι τα σκουλήκια να σκαρφαλώσουν την σπονδυλική του στήλη.

ΔΟΜΗ ΕΡΓΟΥ

Σκηνή 1: Ποιος είναι;;;

Σκηνή 2: Το συνηθίζεις να πέφτεις έξω;

Σκηνή 3: Όλοι είμαστε εν δυνάμει δολοφόνοι.

Σκηνή 4: Θάρρος και αλήθεια χωρίς θάρρος.

Σκηνή 5: Να τρέχει το αιματάκι...

Σκηνή 6: Κόκκινο η λευκό;

Σκηνή 7: Διασκέδαση!

Σκηνή 8: Τσιμπούσε λίγο στο αλάτι!

Σκηνή 9: Διμερκαπτόλη.

Σκηνή 10: Έσπασε;

ΣΚΗΝΗ 1

(Σκοτάδι ακούμε μόνο την φωνή του Βαγγέλη να μιλάει ως Lubitz)

Βαγγέλης:

- Από μικρός ήξερα ότι ήμουν διαφορετικός. Όταν άρχισαν να καταλαβαίνουν, προσπάθησαν να με αλλάξουν. Και εγώ, επειδή βαριόμουν, τους έκανα να νομίζουν ότι τα κατάφερναν. Παρατηρούσα κάθε έκφραση στα πρόσωπα τους και μετά την αποτύπωνα στο δικό μου. Με τα χρόνια έμαθα να δείχνω χαρά, λύπη, φόβο... Ότι χρειαζόταν κάθε φορά για να πάρω αυτό που θέλω. Δεν μετάνιωσα στιγμή. Άλλωστε είναι αυτό που με έκανε πραγματικά αθάνατο. **(γελάει)** Να ακούω τις απελπισμένες φωνούλες τους να ζητούν λίγο ακόμη χρόνο από τις μίζερες ζωές τους. Πόσο μαγικό να κρατάς στις παλάμες σου όλες αυτές τις καρδιές: 149! Να νιώθεις τον παλμό, να χτυπούν δαιμονισμένες για να κλέψουν μερικές πνοές ακόμα. Πόσο θα ήθελα να δω αυτά τα πανέμορφα πρόσωπα πριν γίνουν μια φλογισμένη άμορφη μάζα. Ποιος από εσάς θα ξεχάσει το όνομα μου τώρα; Οι καλύτερες ήταν εκείνες οι πνιχτές φωνές που παρακαλούσαν κάποιον θεό να τις προστατεύσει. Τρομαχτικό πράγμα η απόγνωση, κάνει και τους πιο σκληρούς να ραγίσουν. Να πιστέψουν. Που να ήξεραν πως το πιο κοντινό σε θεό ήμουν εγώ. Εγώ! Εγώ αποφάσισα πως σε λίγα λεπτά θα ήταν σκόνη. Μύριζα τα δάκρυα που πότιζαν τα μαγουλά τους, μύριζα κιόλας τις σάρκες τους να καίγονται.

(Ανάβει σιγά σιγά ένας προβολέας και βλέπουμε μόνο τον ηθοποιό σχεδόν πλάτη να κάθεται σε μια πολυθρόνα στα αριστερά της σκηνής και να μιλάει μόνος του)

- Δεν θα σε αφήσω να το κάνεις.
- Είμαι πολύ πιο δυνατός πλέον, δεν σε χρειάζομαι.
- Εγώ σε δημιουργήσα.

-Χωρίς εμένα δεν θα έφτανες ούτε στα μισά, με έχεις ανάγκη. Αν δεν ήμουν εγώ θα ήσουν ακόμα σε εκείνο το κρεβάτι, με τα χέρια του πάνω σου, να χαϊδεύουν τα λεπτά μελανιασμένα ποδαράκια σου. Κι αν δεν ήσουν καλό παιδί

και δεν έβγαζες τα ρούχα σου όταν το ζητούσε...

-Σταμάτα! **(παύση)** Κοίτα τους... Σε τι φταίνει;

-Γιατί να τους λυπηθώ; Εμένα ποιος με λυπήθηκε;

-Μα είναι άδικο.

-Αυτό που συνέβη σε εμένα ήταν δίκαιο δηλαδή; Σκέψου... Μερικές παράπλευρες απώλειες για να αποδοθεί δικαιοσύνη! Σκέψου το μετά. Όλη την οργή που θα πέσει πάνω του. Ο πατέρας του δολοφόνου. Σκέψου τα βλέμματα που θα τον γδέρνουν.

-Γιατί να μην σκοτώσω τον ίδιο;

-Δεν μου φτάνει! Θέλω να τον δω να πέφτει όπως έπεφτα εγώ... Κάθε φορά που πνιγόμενι στο ίδιο μου το αίμα μισολιπόθυμοι. Θέλω να τον δω να με υπερασπίζεται γιατί δεν θα έχει επιλογή. Δεν θα μπορέσει να πατήσει ξανά το πόδι του έξω από το σπίτι.

Φυλακισμένος, στοιχειωμένος από 149 σχεδόν αδικοχαμένες ψυχές να πλαγιάζουν στο κρεβάτι του.

-Δώσε μου λίγο χρόνο. Στην επόμενη πτήση...

-Όχι! Η πτήση 9525 θα είναι η τελευταία!

Άρης: Τίποτα πιο κλισέ δεν βρήκες; **(ανάβουν όλα τα φώτα, βλέπουμε άλλα δυο άτομα σε ένα σαλόνι σπιτιού, να κάθονται σε ένα καναπέ στην μέση της σκηνής)** Παιδική κακοποίηση που οδήγησε σε σχιζοφρένια... Μη σχολιάσω τη δραματίλα στο τέλος.

Βαγγέλης: Γιατί ρε φίλε το αποκλείεις; Έχεις δει τον πατέρα του; Ο γιός του σκότωσε 150 άτομα και αυτός...

Άρης: 149!

Δάφνη: Άλλο αναίσθητος και άλλο παιδεραστής. Ούτε ο δικός μου ήταν ο πατέρας της χρονιάς δεν σημαίνει πως με βίαζε...

Βαγγέλης: Για αυτό δεν έριξες ένα αεροπλάνο. Για να έφτασε σε αυτό το σημείο κάτι μεγάλο παίχτηκε στην παιδική του ηλικία, όλα από εκεί ξεκινάνε.

Δάφνη: Συγγνώμη, γιατί παραβλέπουμε εντελώς το γεγονός ότι βρέθηκε μεγάλη ποσότητα αντικαταθλιπτικών στο σπίτι του;

Βαγγέλης: Και ποιος μας λέει ότι του είχαν χορηγηθεί και δεν τα βρήκε μόνος του και τα κατέβαζε σα στραγάλια;

Δάφνη: Αυτά τα χάπια δεν είναι ασπιρίνες, χρειάζεσαι χαρτί γιατρού. Τα οποία χάπια για να βρέθηκε τόσο μεγάλη ποσότητα προφανώς σταμάτησε να τα παίρνει. Η απότομη διακοπή της θεραπείας μπορεί να οδηγήσει σε μανία και σε μια τέτοιου είδους πράξη. Ο άνθρωπος είχε πολύ βαριά κατάθλιψη, είχε φύγει πολύ πριν πεθάνει...

Βαγγέλης: Ποιος γιατρός θα ήταν αρκετά μαλάκας να γνωρίζει τη κατάσταση του ασθενή και να μην ενημερώσει την εταιρία;

Δάφνη: Υπάρχει και το ιατρικό απόρρητο στην μέση...

Βαγγέλης: Το απόρρητο δεν ισχύει σε τέτοια περιστατικά άλλωστε δεν πιστεύω ότι ήταν μόνο αυτό...

Δάφνη: Τι εννοείς μόνο αυτό; Λίγο σου φαίνεται;

Βαγγέλης: Ναι, η κατάθλιψη δεν είναι και καμιά σοβαρή ασθένεια... Σίγουρα ζούσε διπλή ζωή. Αλλά όχι από επιλογή, ούτε από ανάγκη. Απλά το παλικάρι δεν μπορούσε να το ελέγξει.

Άρης: Συμφωνώ!

Δάφνη: Με ποιόν;

Άρης: Και με τους δύο, εν μέρει...

Βαγγέλης: Ωραία πες μας εσύ! **(στην Δάφνη)**

ΣΚΗΝΗ 2

(Η Δάφνη μιλάει ως Lubitz, τα φώτα χαμηλώνουν και ένας προβολέας εστιάζει πάνω της)

Δεν μετάνιωσα, όχι! Για να ξυπνήσεις πρέπει να κοιμηθείς... Μακάρι να μπορούσα να τους ξυπνήσω όλους, αλλά δεν είχα αυτή την υπομονή. Ούτε ήμουν ο εκλεκτός. Πώς θα μπορούσα να είμαι; Δεν μπορούσα να περιμένω. Έπρεπε να εξιλεωθώ. Να καεί αυτό το σώμα που το είχε καταβροχθίσει η αμαρτία. Να καθαρίσει και να ξαναγεννηθεί, όπως και των υπολοίπων. Μόνο μια ψυχή θα μπορούσε να βρεθεί κατευθείαν εκεί που όλοι ονειρευόμαστε να πάμε. Εκείνο το μικρό πλάσμα, μόλις εφτά μηνών. Και εγώ το βοήθησα! Του έδωσα την ευκαιρία να γλιτώσει τα βασανιστήρια που θα υποστούμε οι υπόλοιποι ώστε να ήμαστε και πάλι καθαροί. Ήμουν υπερβολικά συνηθισμένος νομίζω, αυτό ήταν το πρόβλημα. Ποτέ δεν ήμουν αρκετά έξυπνος. Ποτέ δε ήμουν αρκετά όμορφος. Ποτέ δεν ήμουν αρκετός. Ζούσα μια ζωή με δύο εαυτούς και πάντα φοβόμουν ότι κάποιος θα το καταλάβει. Πως κάτω από το χαμόγελο υπήρχε μόνο σκοτάδι. Όλοι οι άνθρωποι φοβούνται κάτι... Τον πόνο, την απογοήτευση, την μοναξιά.... Εγώ φοβόμουν τον εαυτό μου. Κάθε πρώτη αχτίνα του ήλιου μου έκαιγε το δέρμα θυμίζοντας μου πως τίποτα δεν έχει αλλάξει. Γυρνούσε εκείνη η φωνή να μου υπενθυμίσει πόσο δειλός είμαι. Σε ποιόν να μιλούσα; Αποφάσισα να γλιτώσω την αμηχανία, τη ντροπή. Το στίγμα του τρελού! Τα κρατούσα μέσα μου. Όσπου μια μέρα μούδιασα ολόκληρος. Άδειασα τόσο που μπορούσα να δω τη σήψη πίσω από το δέρμα. Τότε πήρα την απόφαση. Να πάω εκεί που ανήκω, μακριά από εδώ. Όλα πήγαν όπως τα σχεδίασα. Έκλεισα τον αυτόματο πιλότο και πήρα για πρώτη φορά την ζωή στα χέρια μου. Έκλεισα τα μάτια και δεν άκουγα τίποτα. Φανταζόμουν πως θα είναι εκεί... Δεν θα πονάω, δεν θα φοβάμαι, δεν θα κρυώνω, θα είμαι ελεύθερος.

Άρης: Προτιμώ τον μονόλογο της Δάφνης είναι πιο δουλεμένος και πιο ειλικρινής αν και προβλέψιμος.

Βαγγέλης: Ο δικός σου μονόλογος που είναι; Δεν είχαμε πει μέχρι σήμερα να έχουμε έστω ένα δείγμα έτοιμο;

Άρης: Έχετε δίκιο συγνώμη απλά ήθελα να κάνω μια παραπάνω έρευνα για να μην γράφω πράγματα στο περίπου.

Δάφνη: Εγώ να ρωτήσω κάτι; Το θέμα ποιος το διάλεξε;

Άρης: Εγώ!

Δάφνη: Για ποιο λόγο; Αφού είχαμε ξανασυζητήσει για τον Lubitz και ξέραμε ότι διαφωνούμε. Γιατί να πάρουμε ένα θέμα που ξέρουμε ότι δεν πρόκειται να καταλήξουμε πουθενά, τουλάχιστον εμείς οι τρεις...

Βαγγέλης: Ναι ρε φίλε τίποτα πιο εύκολο δεν είχε;

Άρης: Μα για αυτό το ζήτησα. Για να μπορέσουμε να λύσουμε τη διαφωνία μας.

Βαγγέλης: Καλά εγώ πάω να πάρω τσιγάρα και καμιά μπύρα γιατί βλέπω να το ξημερώνουμε. Θέλετε τίποτα;

Δάφνη: Κανόνισε να πας για κάνα καφέ και να κάνουμε όλη την εργασία μόνοι μας.

Βαγγέλης: **(την πλησιάζει)** Όταν αγριεύεις...

Άρης: Έχει δίκιο κανόνισε...

(Ο Βαγγέλης παίρνει το μπουφάν του ξεκλειδώνει την πόρτα ενώ μιλάει)

Βαγγέλης: Μα καλά για τέτοιο με έχετε; Πάω και έρχομαι, να είστε φρόνιμοι...

(Βγαίνει και κλείνει την πόρτα πίσω του)

Δάφνη: Γιατί έπρεπε να μας βάλει μαζί του; Τόσα άτομα έχει το τμήμα.

Άρης: Δεν έχει σημασία! Λοιπόν, πρέπει να συλλέξουμε κι άλλες πληροφορίες για την ζωή του. Μαρτυρίες από τους γονείς και την γυναίκα του να τις παρουσιάσουμε ως...

Δάφνη: Δεν χαλαρώνεις ποτέ;

Άρης: Ορίστε;

Δάφνη: Μη κοροϊδευόμαστε και μεταξύ μας... Ξέρεις, σε πρόσεξα μόλις μπήκες στην αίθουσα, με εκείνο το πουκαμισάκι. Από την πρώτη στιγμή που σε είδα είχες κάτι... Κάτι που μου έλεγε να μείνω μακριά.

Άρης: Τι;

Δάφνη: Ενώ είναι όλα τόσο γοητευτικά πάνω σου, το βλέμμα σου είχε κάτι... **(εκείνος κουνάει το κεφάλι του καταφατικά με ένα μικρό χαμόγελο)** Μερικές φορές, με τρομάζει κάπως..

Άρης: Με φλερτάρεις; **(ο Άρης την πλησιάζει σε απόσταση αναπνοής)**

Δάφνη: Ίσως.

Άρης: Και τι σε έκανε να αγνοήσεις τόσο πολύ το ένστικτο σου;

Δάφνη: Δε είμαι σίγουρη...

Άρης: Το συνηθίζεις, να πέφτεις έξω; **(μπλέκει το αριστερό του χέρι στα μαλλιά της πιάνει μια μεγάλη τούφα και τραβάει το κεφάλι της ελαφρώς προς τα πίσω και πλησιάζει το αυτί της)** Εγώ στην θέση σου θα το άκουγα...

Δάφνη: Λες;

Άρης: Αν και δεν θα είχε και πολύ σημασία... Ξέρεις είμαι από τα άτομα που δεν ησυχάζουν μέχρι να πάρουν αυτό που θέλουν... Με κάθε τρόπο...

Δάφνη: Μπορείς απλά να το ζητήσεις.

Άρης: Τι πλάκα θα είχε τότε; Μωρό μου η διασκέδαση είναι το παν! (ανεβάζει δεξί χέρι του χαϊδεύοντας απαλά το στήθος της κατεβαίνει αργά στην κοιλιά και ανάμεσα στα πόδια της) Είσαι σίγουρη πως είναι αυτό που θέλεις;

Δάφνη: Θέλω εσένα! (πάει να τον χαϊδέψει)

Άρης: (πιάνει με το δεξί του χέρι το δικό της) Όχι, όχι, δεν θέλω να βλέπω χερράκια. (σφίγγει με δύναμη τον καρπό της εκείνη φαίνεται να μην ενοχλείτε τόσο πολύ) Ξέρεις δεν μου αρέσει η μεγάλη αντοχή στον πόνο (της αφήνει το χέρι και ανεβάζει το χέρι του χαϊδεύοντας

το λαιμό της) κρύβει αυτή την υπέροχη έκφραση ηδονής στα μάτια. (δαγκώνει το κάτω χείλος της) Ξέρεις πόσο κοντά είναι αυτά τα δύο... Ο πόνος και η ηδονή. Καμιά φορά τόσο που δεν τα ξεχωρίζεις. Θέλω πολύ να δω την δική σου... (σφίγγει το χέρι του και αρχίζει να την πνίγει η κοπέλα δυσκολεύεται να αναπνεύσει) Να έχει προκληθεί από τα χέρια μου. Θέλω τόσο πολύ να γευτώ τη σάρκα σου. (Τη δαγκώνει ελαφρά στο μάγουλο, η Δάφνη σχεδόν δεν παίρνει ανάσα. Χτυπάει η πόρτα και τους διακόπτει.)

Βαγγέλης: Εγώ!(ο Άρης ξεφυσάει εκνευρισμένος και σηκώνεται να ανοίξει την πόρτα) Ήταν ανοιχτά κάτω. Τι έγινε;

Άρης: Πολύ γρήγορα δεν γύρισες;

Βαγγέλης: Έκανα χαλάστρα; Να φύγω αν είναι...

Άρης: Κάτσε κάτω!

(μπαίνει ο Βαγγέλης και ο Άρης κλειδώνει με το κλειδί που ήταν ήδη πάνω στην πόρτα. Το αφήνει στο πάτωμα και το σπρώχνει κάτω από το ντουλάπι με το πόδι του, χωρίς να τον δουν)

ΣΚΗΝΗ 3

(Ο Βαγγέλης βγάζει τα τσιγάρα ανοίγει τη μπύρα και αφήνει την σακούλα στο τραπέζι. Πίνει και στρίβει τσιγάρο ενώ η Δάφνη πηγαίνει στο μπάνιο και ακούμε τη βρύση που ανοίγει)

Βαγγέλης: Εγώ πάντως διαφωνώ με την ιδέα της κατάθλιψης. Τέτοιοι τύποι δεν γουστάρουν να κάνουν κακό σε άλλους το πολύ πολύ να πηδήξουν από κάνα κτήριο η να κόψουν καμιά φλέβα. (η βρύση κλείνει)

Άρης: Ισχύει! Όσο για το Remeron...

Βαγγέλης: Ποιο;

Άρης: Το αντικαταθλιπτικό που έπαιρνε! Είναι ήπιο δεν προκαλεί παρενέργειες. Εκτός αν είσαι η έχεις γονίδιο σχιζοφρένειας. Υπάρχει περίπτωση για επιδείνωση η ενεργοποίηση άλλων νοσημάτων... (η Δάφνη επιστρέφει)

Δάφνη: Άρα συμφωνείς ότι είχε κατάθλιψη απλά μετά από ένα σημείο ήταν σε συνδυασμό με σχιζοφρένεια.

Βαγγέλης: Νομίζω πως δεν μπορούμε να απαντήσουμε σε τέτοιου είδους μαλακίες τουλάχιστον όχι με τις γνώσεις που έχουμε τώρα. Ας συμφωνήσουμε ότι ήταν ψυχάκιας και ότι έπρεπε να είναι σε καραντίνα...

Δάφνη: Δεν είχε ίωση ηλίθιε, βοήθεια χρειαζόταν.

Άρης: Δεν ήταν άρρωστος, η αρρώστια ήταν κομμάτι του εαυτού του. Όπως όλους μας.

Δάφνη: Δεν είμαστε όλοι δολοφόνοι.

Άρης: Έχεις δίκιο μερικοί γεννιόμαστε και μερικοί από εμάς γίνονται. Ωστόσο όλοι είμαστε εν δυνάμει δολοφόνοι.

Βαγγέλης: Κάτσε ρε φίλε, όλοι έχουμε προβλήματα δεν παίρνουμε ένα αεροπλάνο και το πετάμε στις Άλπεις...

Άρης: Δεν μιλάμε απαραίτητα για μαζικές δολοφονίες. Σου λέω για τους μικρούς τους καθημερινούς φόνους. Όλοι αυτοί που εξαφανίζονται εσύ νομίζεις ότι είναι ζωντανοί;

Δάφνη: Θες να μου πεις ότι όλοι είχαν πειράξει κάποιον;

Άρης: Όχι απαραίτητα. Έχεις ακούσει για τη συσχέτιση προσώπων; Όταν ο θύτης δεν μπορεί να φτάσει το στόχο του αρκείται σε ότι πιο κοντινό υπάρχει. Αρκετοί σκότωσαν άσχετο κόσμο επειδή τους θύμιζε κάποιον. Μην φτάσω σε άλλου είδους εγκλήματα συμφερόντων.

Δάφνη: Γιατί τα άλλα τι είναι;

Άρης: Διασκέδαση!

Βαγγέλης: Πάρτο πάλι γιατί σε έχασα...

Άρης: Όλοι το έχουμε μέσα μας. Εκείνο το πλάσμα που έχει γεννήσει το αίσθημα της επιβίωσης. Απλά αρκετοί το έχουν ναρκώσει και το έχουν θάψει γιατί θεωρητικά ο νόμος το απαγορεύει... **(Κοιτάει τον Βαγγέλη)** Τι είναι αυτό όμως που πραγματικά με εμποδίζει από το να ορίσω εγώ, αν η επόμενη θα είναι η τελευταία σου ανάσα; Εξάλλου αν είμαι αρκετά έξυπνος μπορώ να τη γλυτώσω... Όλες οι αποφάσεις μας πρέπει να λεπτές και αθόρυβες μην τυχόν και το ξυπνήσουμε. Δεν είναι παράσιτο είναι κομμάτι μας το οποίο βρίσκεται σε μια ύπνωση. Στην πραγματικότητα δηλαδή υπολειτουργούμε. Είμαστε υπνοβάτες, ένα κομμάτι μας βρίσκεται σε πλήρη δράση ενώ παράλληλα ένα άλλο βρίσκεται προσωρινά σε νάρκη. Ανά πάσα στιγμή όμως μπορούν οι καταστάσεις να μπήξουν τα νύχια τους στο υγρό χόμα και να το τραβήξουν έξω και τότε... **(παύση)** Δεν το καταλαβαίνεις αμέσως... Μία μέρα η αντανάκλαση στον καθρέφτη αρχίζει να σου ψιθυρίζει. Είναι ύπουλο... Κρύβεται πίσω από τις σκιές που αρχίζουν να σου τραγουδούν. Οι επιλογές είναι δύο. Στρέφεις εναντίον, του αντιστέκεσαι, του δίνεις φωνή! Φωνές... Του επιτρέπεις να σε κατασπαράξει. Τρέφεται, κάθε μέρα χάνεις και ένα μέλος του σώματος σου. Για να καταλήξεις σε εκείνο το μέρος που βροχή έχει υπέροχο ήχο... Έξι μέτρα κάτω! Δεν έχεις καμιά ελπίδα, η δική μου

συμβουλή θα έτεινε στην δεύτερη επιλογή. Να το αποδεχτείς να κάνεις χώρο και να το φιλοξενήσεις. Να μάθεις να ζεις μαζί του, να γίνεται ένα!

Βαγγέλης: Μαλάκα το έκαψες με το διάβασμα.

Δάφνη: Και η ηθική;

Άρης: Ποια; (γελάει) Δεν υπάρχει ηθική.

Βαγγέλης: Επιτέλους και μια σωστή κουβέντα! Η μάλλον υπάρχει σε όλους και ταυτόχρονα σε κανέναν! Είναι κάτι εντελώς υποκειμενικό, πράγματα που εσύ τα θεωρείς ανήθικα εγώ μπορεί να μη τα θεωρώ αν υπάρχει απώτερος σκοπός.

Δάφνη: Συμφωνώ πως ο καθένας μας έχει μια δική του ηθική ωστόσο υπάρχουν και κάποιοι κανόνες που αργότερα έγιναν νόμοι ώστε να υπάρχει τάξη.

Βαγγέλης: Ο φόβος της τιμωρίας ή η ίδια η τιμωρία αργότερα, δεν επηρεάζει το αν η συνείδηση μου θα είναι καθαρή ή όχι. Μπορεί να φτάσω σε σημείο να κλέψω για να φάω, το κράτος με τιμωρεί. Εμένα η ηθική μου λέει πως είναι δίκαιο να κλέψω από τον παπάρρα που βγάζει γούστα με τα λεφτά του μπαμπά για να επιβιώσω όταν δεν υπάρχει άλλη λύση.

Άρης: Ακριβώς το ίδιο συμβαίνει και με τον φόνο.

Βαγγέλης: Κάτσε λίγο...

Δάφνη: Δηλαδή θεωρείς πως ο Lubitz είχε πλήρη επίγνωση του τι έκανε και δε μετάνιωσε.

Άρης: Φυσικά και δεν μετάνιωσε, αν είχε μετανιώσει δεν θα το έριχνε.

Δάφνη: Αν ήταν πολύ αργά;

Βαγγέλης: Το θέμα είναι πως μπορούμε να μάθουμε τι πραγματικά έγινε; Έτσι μας κάνουν ότι θέλουν! Μας αφήνουν να τρωγόμαστε με ψιλοπράγματα για να μπορούν να κινούν τα νήματα από πίσω. Ξέρεις κάτι φίλε, εμένα με νοιάζει γιατί συμβαίνει και όχι πως. Ούτως η άλλως δεν μπορούμε να το αλλάξουμε.

Δάφνη: Φεύγεις από το θέμα...

Βαγγέλης: Η αλήθεια είναι το θέμα! Γιατί εφόσον είχε ξανακάνει απόπειρα τον άφησαν να πετάξει; Αφού όλοι έβλεπαν ότι δεν πάει καλά γιατί δεν τον σταμάτησαν;

Δάφνη: Κόφτο με τις θεωρίες συνωμοσίας!

Άρης: Άφησε τον λίγο...

Βαγγέλης: Δεν λέω, ο τύπος ήταν σαλεμένος αλλά για αυτό τον διάλεξαν! Έψαξαν και βρήκαν τον πιο αδύναμο κρίκο, πάτησαν επάνω για να βλάψουν την εταιρία.

Άρης : Γιατί θεωρείς την αλήθεια τόσο σημαντική; Εννοώ εφόσον δεν σε επηρεάζει άμεσα σε τι θα βοηθήσει να την μάθεις; Στο κάτω κάτω η αλήθεια είναι κάτι που ο άνθρωπος ανέκαθεν απέφευγε...

Βαγγέλης: Δεν την θεωρώ σημαντική, την θεωρώ απαραίτητη.

Άρης: Απαραίτητη... Συμφωνείς; **(στην Δάφνη)**

Δάφνη: Γενικά;

Άρης: Ναι.

Βαγγέλης: Γυναίκα είναι τι περιμένεις, είναι γεννημένες για να λένε ψέματα.

Δάφνη: Κάνεις λάθος μαλάκα! Την θεωρώ πολύ σημαντική με πολύ μικρές εξαιρέσεις...

ΣΚΗΝΗ 4

Άρης: Ωραία λοιπόν, αφού είστε τόσο μεγάλοι λάτρεις της αλήθειας λέω να παίξουμε ένα παιχνιδάκι. Ο καθένας θα ρωτήσει κάτι στο άλλον και ο άλλος θα πρέπει να απαντήσει ειλικρινά όσο δύσκολη και αν είναι η ερώτηση.

Βαγγέλης: Θάρρος και αλήθεια χωρίς το θάρρος.

Δάφνη: Δηλαδή όλοι θα απαντήσουμε σε δύο ερωτήσεις.

Βαγγέλης: Γιατί να το κάνουμε αυτό;

Άρης: Έχεις κάτι να κρύψεις;

Βαγγέλης: Απλά δεν γουστάρω να απαντάω σε προσωπικές ερωτήσεις.

Άρης: Γιατί φοβάσαι ότι η αλήθεια σου θα απομακρύνει τους άλλους ή θα τη γελοιοποιήσουν.

Βαγγέλης: Στα αρχίδια μου τι πιστεύουν οι άλλοι.

Άρης: Τότε τι φοβάσαι; Δυο απλές ερωτησούλες θα είναι. Που ξέρεις μπορεί απλά να σε ρωτήσω τι έφαγες χθες...

Δάφνη: Τι θα κερδίσουμε με αυτό;

Άρης: Τίποτα απλά θα αποδείξετε ότι η αλήθεια σας για την αλήθεια δεν ήταν ψέματα! Ορίστε θα ξεκινήσω εγώ! Πρώτα με, ότι θέλεις.

Βαγγέλης: Πόσες φορές την μέρα τον παίζεις;

Άρης: Μία κάθε δύο μέρες.

Δάφνη: Ποιος είναι ο μεγαλύτερος φόβος σου;

Άρης: Ο ύπνος.

Δάφνη: Φοβάσαι ότι δεν θα ξυπνήσεις

Άρης: Η ανάλυση της απάντησης δεν ήταν μέσα στην συμφωνία. Σειρά μου!
(κοιτάει τον

Βαγγέλη) Σε ποια ηλικία ανακάλυψες ότι είχες προβλήματα στύσης; **(παύση, ο Βαγγέλης φαίνεται να μην νιώθει άνετα.)**

Βαγγέλης: Τι λες μωρέ μαλάκα!

Άρης: Αλήθειες δεν είπαμε;

Βαγγέλης: Ποιος σου είπε τέτοιες πίπες;

Δάφνη: Σκέφτηκες ποτέ ότι προσπαθείς με το λάθος φύλο; Θέλω να πω...

Βαγγέλης: Ξέρω πολύ καλά τι θες να πεις και όχι δεν είμαι πουστάρρα!

Δάφνη: Και να είσαι ομοφυλόφιλος δεν μπορείς να το αντιληφτείς και να το αποδεχτείς όταν το κατακρίνεις.

Βαγγέλης: Βούλωσε το μωρή σου είπα δεν είμαι αδερφή! **(εκνευρισμένος)**

Άρης: Ας συνεχίσουμε...

Βαγγέλης: Ναι ας συνεχίσουμε! Εσένα ποια είναι η ανωμαλία σου;

Άρης: Δεν υπάρχουν ανωμαλίες. Υπάρχουν διαφορετικά γούστα και διαφορετικοί τρόποι λειτουργίας του εγκεφάλου.

Δάφνη: Ακριβώς! Κάνε πιο συγκεκριμένη την ερώτηση σου.

Βαγγέλης: Ποιο είναι το πιο ακραίο πράγμα που έχεις φαντασιωθεί;

Δάφνη: Σεξουαλικά;

Βαγγέλης: Ναι!

Δάφνη: Τον πατέρα μου.

Βαγγέλης: Τι φάση ρε; Τι λες;

Δάφνη: Είναι φυσιολογικό. Δεν ξέρω τι ψέματα έχεις ακούσει αλλά όλες οι γυναίκες έστω μια φορά έχουν φανταστεί με διαφορετικό τρόπο τον πατέρα τους έστω και στον ύπνο τους. Συνήθως συμβαίνει στην εφηβεία. Μη κοιτάς που επειδή είναι κατακριτέο λίγες είναι αυτές που το παραδέχονται.

Άρης: Πόσο καιρό σε κακοποιούσε;

Δάφνη: Δεν κατάλαβα, είναι η ερώτηση σου;

Άρης: Ναι! Πόσο καιρό σε κακοποιούσε ο πατέρας σου;

Δάφνη: Δεν με κακοποιούσε!

Άρης: Δεν σε χτύπησε ποτέ;

Δάφνη: Προφανώς και με έχει χτυπήσει, όπως όλοι οι πατεράδες τα παιδιά τους, εγώ το προκάλεσα. Αν τον άκουγα δεν θα σήκωνε ποτέ χέρι.

Βαγγέλης: Γιατί είπες ψέματα τότε;

Δάφνη: Γιατί δεν το θεωρώ κακοποίηση. Όλα τα παιδιά χρειάζονται ένα χέρι ξύλο για να στρώσουν.

Άρης: Γνωρίζεις για το σύνδρομο της Στοκχόλμης;

Βαγγέλης: Αυτό που το θύμα ερωτεύεται τον βιαστή;

Δάφνη: Όχι! Είναι αυτό που το θύμα αναπτύσσει συναισθηματικούς δεσμούς και δείχνει αφοσίωση στο θύτη παρά το κίνδυνο στο οποίο είναι εκτεθειμένο. Το γνωρίζω πολύ καλά τι θες να πεις με αυτό;

Άρης: Απλά ρώτησα...

ΣΚΗΝΗ 5

Βαγγέλης: Πείνασα έχει κάτι; (πάει στην κουζίνα)

Άρης: Έχει λίγο από το μεσημεριανό στο ψυγείο, βάλτο στο μικροκυμάτων.

Δάφνη: Τι ήταν αυτό;

Άρης: Ποιο;

Δάφνη: Αυτό για το σύνδρομο την Στοκχόλμης μπροστά του;

Άρης: Κάτι σκεφτόμουν, γιατί εκνευρίστηκες;

Δάφνη: Εγώ φεύγω... (Η Δάφνη σηκώνεται και ο Άρης την τραβάει με δύναμη και την πετάει στο καναπέ και εμποδίζει με το σώμα του, το δικό της να σηκωθεί)

Άρης: Αν κάνεις άλλο ένα βήμα θα σου σπάσω τα πόδια μωρό μου! Κατάλαβες;

Δάφνη: Μάλιστα!

Άρης: Ζήτα συγγνώμη τώρα...

Δάφνη: Συγγνώμη...

Άρης: Μπράβο το κορίτσι μου. (της χαϊδεύει το μάγουλο)

Βαγγέλης: (από την κουζίνα) Εσείς θέλετε;

Άρης: Όχι ευχαριστούμε, όλο δικό σου!

(**Ησυχία. Η Δάφνη κάθεται ακίνητη ενώ ο Άρης της χαϊδεύει το πόδι. Ακούγεται ο ήχος από το φούρνο μικροκυμάτων. Ο Βαγγέλης επιστρέφει με ένα πιάτο κρέας με πατάτες, βλέπει το χέρι του Άρη**)

Βαγγέλης: Το ήξερα ότι πηδιέστε... (κάθεται σε μία καρέκλα απέναντι τους και τρώει, ο Άρης χαμογελάει ενώ η Δάφνη μένει παγωμένη)

Άρης: Καλό;

Βαγγέλης: Πολύ! Αν και νομίζω ότι ήθελε λίγο ακόμα ψήσιμο, είναι πολύ κόκκινο μέσα.

Άρης: Έτσι μου αρέσει... Να τρέχει το αιματάκι...

Βαγγέλης: Σιγά ρε κανίβαλε! **(γελάνε και οι δύο μαζί)**

Άρης: Λοιπόν πιστεύω ότι η γυναίκα του Lubitz είχε το σύνδρομο της Στοκχόλμης.

Βαγγέλης: Πώς σου ήρθε;

Άρης: Έμεινε μαζί του επτά χρόνια παρά τη συμπεριφορά του. Την απατούσε, την έλεγχε συνεχώς. Είχε φτάσει σε σημείο να της παραγγέλλει τα ρούχα για να είναι σίγουρος για το μήκος τους.

Βαγγέλης: Παρόλα αυτά σκόπευε να τον παντρευτεί.

Άρης: Μη πιάσω το γεγονός ότι ήταν έγκυος... Όταν του ζήτησε να χωρίσουν φοβόταν για την ζωή της τόσο που είχε σκοπό να μετακομίσει σε άλλη χώρα, κατάφερε να το σκάσει από αυτή τη εξαρτημένη σχέση αλλά όχι τον προδώσει. Τον αγαπούσε και τον φοβόταν τόσο που δεν προειδοποίησε κανέναν για αυτό που ερχόταν.

Βαγγέλης: Δεν νομίζω πως φαντάστηκε ότι θα έκανε τέτοιο πράγμα...

Άρης: Ήξερε πως θα έφτανε στο φόνο αργά η γρήγορα έχει σημασία πόσες ζωές θα έπαιρνε; Αν εσύ είχες αντιληφθεί κάτι τέτοιο θα το άφηνες να συμβεί;

Βαγγέλης: Γιατί εσύ θα το άφηνες;

Άρης: Ίσως... Αν αυτό το πρόσωπο ήταν τόσο σημαντικό για εμένα που δεν θα με ένοιαζε ακόμα και αν ήταν δολοφόνος.

Βαγγέλης: Όχι! Νομίζω ότι θα έμπαινα στην θέση των συγγενών του θύματος. Δηλαδή αν βρισκόταν δολοφονημένος κάποιος από τους δικούς μου σίγουρα θα ήθελα εκδίκηση.

Άρης: Άρα θα τον προδίδες για να γλυτώσεις τις μετέπειτα επιπτώσεις... Το πώς θα σε αντιμετώπιζε ο κόσμος.

Βαγγέλης: Μπορεί... Δεν ξέρω, γιατί κάνουμε αυτή τη συζήτηση;

Άρης: Για να δούμε τι γίνεται λίγο με το περιβάλλον του.

Βαγγέλης: Δηλαδή θεωρείς ότι όλοι τον φοβόντουσαν και δε μιλούσαν...

Άρης: Ξέρεις τι είναι ο φόβος;

Βαγγέλης: Συναίσθημα είναι.

Άρης: Βασικό συναίσθημα που προκαλείται από την αίσθηση κινδύνου ως άμυνα του οργανισμού, το οποίο αναγκάζει τον οργανισμό να προστατευτεί με κάθε τρόπο. Πολλές φορές αφήνοντας πίσω τη λογική. Όταν ο φόβος γεννάει τον πανικό είναι μια από τις περιπτώσεις που χτυπάει το ξυπνητήρι του υπνοβάτη. Στην περίπτωση του Lubitz αυτά τα δύο σε συνδυασμό με την απελπισία και την ματαιοδοξία κατάφεραν να τον ξυπνήσουν...

Βαγγέλης: Εγώ νομίζω ότι φοβόντουσαν κάτι πολύ μεγαλύτερο από ένα πιλότο... Εσύ τι λες; Πολύ σιωπηλή είσαι τόση ώρα πως και έτσι;

Δάφνη: Δεν έχω να πω κάτι.

Βαγγέλης: Τι έγινε τέλειωσαν οι μπαταρίες; Θέλεις λίγη μπριζολίτσα να πάρεις δύναμη; Τελευταία μπουκιά είναι...

Δάφνη: Όχι ευχαριστώ.

Βαγγέλης: Έλα μια για τον μπαμπά! (γελάει, ενώ εκείνη μένει ανέκφραστη)
Καλά εσύ χάνεις...

ΣΚΗΝΗ 6

Άρης: Να φέρω να πιούμε λίγο κρασάκι;

Βαγγέλης: Και δεν φέρνεις **(κουνάει το κουτάκι της μπύρας)** αδειάσαμε, φέρε μπας και χαλαρώσουν κάποιοι...

(ο Άρης σηκώνεται από τον καναπέ και πηγαίνει στην κουζίνα)

Βαγγέλης: Τώρα σοβαρά ρε είσαι καλά;

Δάφνη: Ναι **(του κάνει νόημα να πάει να κάτσει δίπλα της, εκείνος δείχνει ανήσυχος και πάει δίπλα της)**

Βαγγέλης: Τι έγινε; **(ο Άρης βγάζει το κεφάλι του από την πόρτα)**

Άρης: Κόκκινο η λευκό;

Βαγγέλης: Εγώ προτιμώ κόκκινο.

Άρης: **(χαμογελάει και καρφώνει το βλέμμα του στην Δάφνη.)** Και εγώ. **(επιστρέφει στην κουζίνα)**

Βαγγέλης: Σου είπε κάτι;

Δάφνη: Πρέπει να φύγουμε από εδώ!

Βαγγέλης: Τι έγινε; Τόσο μικρό τον έχει;

(ο Άρης επιστρέφει με τρία ποτήρια κρασί και τα αφήνει στο τραπέζακι ενώ κρατάει το δικό του και κάθετε στην πολυθρόνα)

Άρης: Στην υγεία μας! **(ο Βαγγέλης γελάει τσουγκρίζουν τα ποτήρια και πίνουν)** Που είχαμε μείνει;

Βαγγέλης: Να εδώ η Δάφνη ήθελε κάτι να μου πει αλλά μάλλον ήταν για εσένα και τώρα που γύρισες ντράπηκε...

Άρης: Για εμένα;

Δάφνη: Απλά ήθελα να πω ότι κουράστηκα μήπως να συνεχίσουμε αύριο;

Βαγγέλης: Δεν θα προλάβουμε νομίζω, δεν μας έχει μείνει πολύς καιρός.

Άρης: Αυτό είναι το μόνο σίγουρο!

Βαγγέλης: Είχαμε μείνει στην γυναίκα του.

Άρης: Δεν είναι και τόσο σημαντικό τελικά. Θέλω να πω το βασικά ότι το ζήτημα είναι οι υπνοβάτες.

Δάφνη: Εγώ δεν πιστεύω σε αυτή τη θεωρία!

Άρης: Τι είπες;

Δάφνη: Δεν πιστεύω ότι είμαστε όλοι δολοφόνοι.

Βαγγέλης: Σε αυτό έχει δίκιο το όλοι είναι πολύ μεγάλη γενίκευση. Συμφωνώ ότι δεν είμαστε όλοι δολοφόνοι.

Άρης: Και που το βασίζετε;

Δάφνη: Στον εαυτό μου! Δεν θα σκότωνα άλλον άνθρωπο και κυρίως όχι χωρίς λόγο.

Βαγγέλης: Τα λόγια από τις πράξεις απέχουν χιλιόμετρα ούτε εγώ νομίζω ότι όταν έφτανε εκείνη η στιγμή θα μπορούσα τελικά να το κάνω, να κλέψω τη ζωή κάποιου.

Άρης: Τι αστείοι που είστε έτσι κοιμισμένοι...

Δάφνη: Δεν έχω το δικαίωμα να στερήσω κανενός τη ζωή όπως κανείς δεν έχει το δικαίωμα να μου στερήσει την δική μου.

Άρης: Γιατί ποιος μου το απαγορεύει;

Δάφνη: Ο νόμος! Οι κανόνες!

Άρης: **(γελάει)** Δεν καταλαβαίνω γιατί κάποιες δολοφονίες να θεωρούνται έγκλημα και άλλες όχι; Θέλω να πω εφόσον το αποτέλεσμα είναι το ίδιο, μια ζωή

Θα χαθεί. Γιατί εσύ που το έκανες εν βρασμό ψυχής η στα πλαίσια ενός πολέμου να δικαιωθείς έως ένα σημείο και εγώ που το έκανα με πλήρη συναίσθηση για να περάσω ένα όμορφο απόγευμα να καταδικαστώ;

Βαγγέλης: Γιατί υπήρχε αφορμή πίσω από τη δική μου πράξη.

Άρης: Και τι μας νοιάζει αυτό; Θα φέρει πίσω τον πεθαμένο;

Βαγγέλης: Δεν είναι το ίδιο ρε μαλάκα.

Άρης: Να ρωτήσω και κάτι άλλο; Στις χώρες δηλαδή που εφαρμόζουν την θανατική ποινή, γιατί ο δικαστής είναι λιγότερο δολοφόνος από τον κατηγορούμενο;

Δάφνη: Γιατί είναι όργανο της δικαιοσύνης!

Άρης: Άνθρωπος είναι! Τι παραπάνω έχει από τον κατηγορούμενο; Τίποτα! Είναι ένας άνθρωπος που εφαρμόζει νόμους που άλλοι άνθρωποι έχουν ορίσει. Ποιός του δίνει το δικαίωμα να αφαιρέσει μια ζωή; Και στο κάτω κάτω όποιος του το δίνει να το δώσει και σε εμάς εφόσον όλοι οι άνθρωποι είναι ισάξιοι. Η όλοι η κανείς.

Δάφνη: Χωρίς τους νόμους θα επέλθει το χάος.

Άρης: Δεν είναι το θέμα μας οι νόμοι, αλλά το δικαίωμα στο φόνο.

Βαγγέλης: Όχι όταν δεν υπάρχει κίνητρο.

Άρης: Πάντα θα υπάρχει κίνητρο.

Βαγγέλης: Τι κίνητρο έχεις να σκοτώσεις έναν παντελώς άγνωστο.

Άρης: Κανείς δεν είναι άγνωστος. Είμαστε όλοι συγκάτοικοι στον ίδιο πλανήτη. Στον οποίο υπάρχει ήδη υπερπληθυσμός. Τον σκοτώνω για να ζήσω, μου τρώει το οξυγόνο! Όσο λιγότεροι είμαστε τόσο πιο πολλά χρόνια θα επιβιώσει το ανθρώπινο είδος. Φροντίζω για το μέλλον των παιδιών μου.

Δάφνη: Είσαι άρρωστος!

Άρης: Πρακτικός είμαι. Μην κοιτάς που τώρα έχουμε κάποιες πολυτέλειες και το παίζουμε πολιτισμένοι. Αν μας κλείδωναν σε ένα δωμάτιο, θα τρώγαμε ο ένας τον

άλλον για να ζήσουμε. Όταν αφορά το αίσθημα της επιβίωσης είμαστε το ίδιο ζώα με όλα τα υπόλοιπα.

Βαγγέλης: Η διασκέδαση δεν είναι δικαιολογία για φόνο.

Άρης: Η πείνα;

Βαγγέλης: Εννοείς ανθρώπινο κρέας;

Άρης: Μπορεί απλά να έχω λίγο πιο επιλεκτικό ουρανίσκο...

ΣΚΗΝΗ 7

Δάφνη: Θέλω να φύγω! **(η Δάφνη αρπάζει τα πράγματα της και πάει να ανοίξει την πόρτα αλλά είναι κλειδωμένη)** Μου ανοίγεις σε παρακαλώ;

Βαγγέλη: Κάτσε κάτω να συζητήσουμε.

Δάφνη: Άνοιξε μου θα καλέσω την αστυνομία.

Άρης: Κάτσε λίγο να μιλήσουμε δεν μας μένει πολύ χρόνος. Σου υπόσχομαι ότι σε μισή ώρα από τώρα θα σου ανοίξω την πόρτα ότι και να γίνει...

Βαγγέλης: Δεν μπορείς να κάνεις μισή ώρα υπομονή;

(η Δάφνη πετάει τα πράγματα κάτω και κάθεται στον καναπέ εκνευρισμένη)

Δάφνη: Γιατί το κάνεις αυτό;

Άρης: Διασκέδαση!

Δάφνη: Απλά ήθελες παιχνίδια δηλαδή;

Άρης: Ναι τα έσπασα τα προηγούμενα...

Δάφνη: Ελπίζω να το εννοείς μεταφορικά.

Άρης: Το σχεδίαζα πολύ καιρό... Είχα πολλά όνειρα για εσάς. Δεν είχα αποφασίσει για αρκετό καιρό τι θα κάνω μαζί σας μέχρι που ανοίξαμε τη συζήτηση με τον Lubitz.

Βαγγέλης: Τι εννοείς; Μας ονειρευόσουνα; Φάση ονειρώξη με παρτούζα;

Άρης: Το εννοώ εντελώς κυριολεκτικά... **(Κοιτάει τη Δάφνη)** Λατρεύω αυτό το ύφος που παίρνουν οι άνθρωποι όταν οι πατημασιές του θανάτου τους περικυκλώνουν.

Βαγγέλης: Τελικά το κάνεις το χορταράκι σου εσύ...

(ο Άρης ανάβει ένα τσιγάρο κάθεται σταυροπόδι και πίνει το κρασί του)

Άρης: Γιατί λοιπόν ο φόνος να είναι έγκλημα; Θέλω να πω ο άνθρωπος ήταν εκ γενετής δολοφόνος. Όταν ήθελε να αποκτήσει κάτι, τι έκανε; Σκότωνε! Σκότωνε αρχικά για να τραφεί και αργότερα... Από ματαιοδοξία, από ζήλεια... Ήθελε πάντα να πάρει μέσα από τα χέρια του άλλου το καλύτερο και έτσι του έκοβε τα χέρια. Γιατί να το διαχωρίζουμε από το φόνο για διασκέδαση; Άσε που άμα επέτρεπαν σε όλου αυτούς που ξεκίνησαν τους πολέμους η έκαναν μαζικές δολοφονίες ένα μικρό καθημερινό φόνο κάθε τόσο, σίγουρα τα θύματα θα ήταν λιγότερα. Το ίδιο ισχύει και με τον Lubitz αν του επέτρεπαν να κυνηγήσει και δολοφονήσει μόνος του, είμαι σίγουρος ότι δεν θα σκότωνε 149 άτομα... Ξέρεις πόσο κουραστικό είναι να σκοτώσεις κάποιον; Μιλάμε ξαναλέω για διασκεδαστικές τεχνικές όχι του κόβω τις φλέβες και τελείωσε... Του θυμίζω, πόσο εύθραυστος και ασήμαντος είναι. Άσε που πολλοί δεν φτάνουν καν στο φόνο τους αρκεί να βλέπουν τον πανικό στα μάτια του θύματος. Λογικό είναι, η υπέρτατη καύλα είναι να βλέπεις τον τρόμο και τον πανικό στα μάτια του άλλου. Να γνωρίζεις ότι είσαι αυτός που τον έχει προκαλέσει. Πως θα κάνει ότι του πεις, πως έχεις τον πλήρη έλεγχο του, πως είναι το παιχνίδι σου! Μέχρι τα σκουλήκια να σκαρφαλώσουν την σπονδυλική του στήλη. **(η Δάφνη κοιτάει τα παράθυρα)** Μην τα κοιτάς ομορφιά μου είναι όλα σφραγισμένα! Και όπως φαντάζεσαι υπάρχει πολύ μεγάλη ηχομόνωση. Τόση ώρα δεν έχουμε ακούσει ούτε ένα αμάξι να περνάει και είμαστε δίπλα από τον κεντρικό... Μπορείς να το δοκιμάσεις βέβαια, ανυπομονώ να δω αυτές τις αδύνατες φλεβούλες στο λαιμό σου να διαστέλλονται και να παλεύουν να χωρέσουν όλο αυτό το αίμα!

Βαγγέλης: Είμαι πολύ περίεργος που θα καταλήξεις...

Άρης: Στο πόσο όμορφο είναι να ξυπνάς. Ξέρεις πως είναι να κοιμάσαι είκοσικάτι χρόνια και ξαφνικά μια μέρα να ξυπνήσεις. Βλέπεις, ακούς, νιώθεις τον ήλιο στο δέρμα σου, μυρίζεις τη θάλασσα, γεύεσαι την υπέροχη μπριζόλα ενώ το αίμα ζεσταίνει τη γλώσσα σου! Έτσι νιώθω! Ξύπνησα! Είμαι ζωντανός! Τώρα για πόσο είναι άλλο θέμα! Πιστεύω πως η ώρα που θα πεθάνουμε είναι προκαθορισμένη πριν καν γεννηθούμε. Όλοι έχουμε έρθει για να παίξουμε κάποιο ρόλο, μπορεί να είναι τόσο μικρός, τόσο ασήμαντος που δεν το καταλαβαίνουμε αλλά υπάρχει. Κάποιοι γεννήθηκαν μόνο για να περάσουν από την ζωή κάποιου άλλου πιο

σημαντικού και να τον επηρεάσουν. Πιο σημαντικού... Κάνεις δεν θα ήταν σημαντικός αν δεν υπήρχαν όλοι οι υπόλοιποι ασήμαντοι για να τον κάνουν σημαντικό. Κάποιοι γεννιούνται για να γίνουν το αδύναμο σημείο κάποιου. Άλλοι πάλι γεννιούνται για να πεθάνουν και ο θάνατος τους να σημαίνει κάτι, άλλες φορές μικρό άλλες μεγάλο. Ακόμη και ένα έμβρυο που πεθαίνει, έρχεται και φεύγει για να παίξει κάποιο ρόλο στη ζωή των γονιών του.

Βαγγέλης: Δηλαδή θες να πεις πως τα υπόλοιπα 149 άτομα έχασαν την ζωή τους για να γίνει ο Lubitz διάσημος.

Άρης: Ακριβώς! Κάποιοι γεννιούνται για να γίνουν παράπλευρες απώλειες.

Δάφνη: Από που έβγαλες αυτό το συμπέρασμα;

Άρης: Εμπειρικά. Εμένα ο θάνατος με κυνηγάει από την μήτρα αλλά έχω έρθει για ένα σκοπό και θα τον εκτελέσω πριν γίνω λίπασμα. Δεν φαντάζεσαι πόσες φορές τον ένιωθα γύρω, να πατάει τη σκιά μου, να χαϊδεύει η ανάσα του το λαιμό μου. Πάντα γλύτωνα για πολύ λίγο. Για λίγο, όταν γλίστρησα από το μπαλκόνι και έπεσα με το κεφάλι. Για λίγο, όταν καρφώθηκα στα κάγκελα τα οποία ήταν αρκετά ευγενικά ώστε να μην μου βλάψουν κανένα ζωτικό όργανο. Αλλά το συμπέρασμα το έβγαλα όταν άκουσα μια πολύ παλιότερη ιστορία. Εκείνη που η μαμά μου είχε αποβάλει τρεις φορές πριν από εμένα. Δεν πρόλαβε καν να με κρατήσει όταν με έβαλαν σε θερμοκοιτίδα. Λίγες μέρες πριν το εξιτήριο με πήραν γιατί η μαμά έπαθε κρίση πανικού. Το ίδιο βράδυ όλος ο όροφος του νοσοκομείου βυθίστηκε στις στάχτες.

Δάφνη: Δε ξεχωρίσω πλέον τι είναι αλήθεια και τι ψέμα.

Άρης: Ας πούμε και κάτι πιο ευχάριστο τώρα να ελαφρύνουμε λίγο την ατμόσφαιρα. Α! Ναι! Κάτι άσχετο... Το κάτω μέρος του καναπέ που κάθεστε είναι μπαούλο. Μέσα έχει μια μαύρη σακούλα. Και αυτή έχει μέσα μια από τις πιο όμορφες δουλειές μου! **(ο Βαγγέλης αρχίζει να γελάει πολύ δυνατά ενώ η Δάφνη μείνει ακίνητη)**

Δάφνη: Δεν εννοείς πτώμα...

Βαγγέλης: Είσαι και γαμώ τα παιδιά τελικά. Και σε είχα για ξενέρωτο. Και γιατί τον έφαγες ;

Άρης: Γιατί ήταν η ώρα του! Όλα τα θύματα μου, είχαν μια κόκκινη γραμμή.

Βαγγέλης: Ωστε υπάρχουν κι άλλα...

Άρης: Τα μάτια τους ήταν θολά, η μυρωδιά τους... Έζεχναν! Είχαν ήδη αρχίσει να σαπίζουν. Το μόνο που έκανα ήταν να τους βοηθήσω να το σκάσουν από το δέρμα τους, που τους έπνιγε! Η ασφυξία είχε χάσει τα δάχτυλα της στα ρουθούνια τους. Έφτυναν τα τελευταία μικρά κομμάτια ευτυχίας που είχαν μείνει μέσα τους. Δεν ζούσαν, επιβίωναν. Σώματα εγκλωβισμένα σε μια στατική αδράνεια.

Δάφνη: Και αν δεν ήρθε η δική μου ώρα;

Άρης: Τότε θα ζήσεις ότι και αν γίνει! Ξέρεις ότι ο πιλότος Eric Brown επέζησε από 11 αεροπορικά δυστυχήματα και πέθανε στα 97 του ήσυχος, στο εξοχικό του;

Βαγγέλης: Σκληρός καριόλης!

ΣΚΗΝΗ 8

Δάφνη: (Σηκώνεται και φωνάζει στο Βαγγέλη) Σήκω!

Βαγγέλης: Τι;

Δάφνη: Σήκω γαμωτο! (ο Βαγγέλης σηκώνεται και η Δάφνη πετάει τα μαξιλάρια κάτω και βρίσκει ότι ο καναπές από κάτω είναι κλειδωμένο μπαούλο)

Βαγγέλης: Σοβαρά τώρα θα το ψάξεις; Θα είχε ολόκληρο πτώμα μέσα στο σπίτι και θα μας το έλεγε έτσι;

Δάφνη: Που είναι το κλειδί; (το βγάζει από την τσέπη του και της το δείχνει)

Άρης: Τι θα μου δώσεις για να το πάρεις; (Η Δάφνη τον τραβάει απότομα και τον φιλάει. Απλώνει το χέρι της σιγά σιγά και αρπάζει το κλειδί. Τραβιέται μακριά του και τρέχει προς τον καναπέ. Ενώ ο Άρης διορθώνει το παντελόνι του στο καβάλο εκείνη ανοίγει την κλειδαριά και μέσα υπάρχει μια μαύρη σακούλα, κουνάει το χέρι της μπροστά στο πρόσωπο της να φύγει η μυρωδιά και απομακρύνεται.)

Βαγγέλης: Τι στο πούτσο;

Δάφνη: Τώρα πιστεύεις ότι κάνει πλάκα;

Βαγγέλης: Όχι ρε! Τι λες τώρα! Κόφτε το! Ήσουν και εσύ στο κόλπο ε; Πρώτα και καλά το έπαιζες ότι κάτι δεν πάει καλά, μετά η πόρτα...(Ο Βαγγέλης τρέχει προς την πόρτα να την ανοίξει και βλέπει ότι είναι κλειδωμένη, τρέχει προς τα παράθυρα και είναι και αυτά σφραγισμένα. Κοιτάει την σακούλα) Και σιγά μην έχει πτώμα εκεί μέσα, τόσο λίγο θα μύριζε; (Πάει να ανοίξει τη σακούλα)

Άρης: Αλισίβα! (ο Βαγγέλης σταματάει και τον κοιτάει) Καλύπτει την μυρωδιά και αφήνει το σώμα να αποσυντεθεί φυσικά. (Ο Βαγγέλης πάει να ξανανοίξει) Στην θέση σου δεν θα το άνοιγα... (Σταματάει) Εσύ δεν είπες, ότι δεν έχεις και πολύ γερό στομάχι; Αυτό που πας να ανοίξεις δεν είναι ένα απλό πτώμα. Αυτό το

αριστούργημα είναι για λίγους. Είναι ένα κομμάτι του πάζλ. Πήρα τα χρήσιμα κομμάτια και εκεί έβαλα τα απομεινάκια... Κυρίως κόκκαλα!

Δάφνη: Τι έγιναν τα υπόλοιπα;

Άρης: Μεσημεριανό! Νομίζω ότι το πέτυχα αυτή τη φορά αν και τσιμπούσε λίγο το αλατάκι! Ε Βαγγέλη;

Βαγγέλης: Τι λες ρε άρρωστε γαμώ το μπελά σου!

Άρης: **(απειλητικά)** Δεν είμαι άρρωστος!

Δάφνη: Τι θες τώρα από εμάς;

Άρης: Από εσένα θέλω πολλά μωρό μου αν τα καταφέρεις!

Δάφνη: Τι να καταφέρω;

Βαγγέλης: Θα σε σκοτώσω ρε αρχίδι! **(ορμάει πάνω του και τον σπρώχνει με δύναμη ο Άρης πέφτει κάτω και χαμογελάει)**

Άρης: Πες ότι την γλυτώνεις... Θέλω πολύ να δω πως θα δικαιολογήσεις τρία πτώματα! Ενώ μάλιστα το ένα είναι στο στομάχι σου.

Δάφνη: Ηρέμισε, παίζει δεν το βλέπεις!

Άρης: **(τραβιέται από τον Βαγγέλη)** Εντάξει λοιπόν ακούστε επειδή άμα περάσει λίγο η ώρα δεν θα είναι δίκαιο πλέον, νομίζω πως πρέπει να σας το ανακοινώσω. **(Μιλάει με ένα τεράστιο χαμόγελο σαν παρουσιαστής τηλεπώλησης.)** Θα παίξουμε το αγαπημένο μου παιχνίδι. Ιδέα κανείς; Εντάξει λοιπόν αφού επιμένετε θα σας το πω. Κρυμμένος θησαυρός! Όποιος βρει το θησαυρό κερδίζει αυτό! **(Βγάζει από το συρτάρι ένα μπουκαλάκι άδειο)**

Βαγγέλης: Τι είναι αυτό;

Άρης: Διμερκαπτόλη.

Βαγγέλης: Τι είναι;

Δάφνη: Αλήθεια τώρα;

Άρης: Μία από τις δόσεις φυσικά που χρειάζεστε!

Βαγγέλης: Τι λέει;

Δάφνη: Ότι μας έριξε αρσενικό στο κρασί!

Βαγγέλης: Και εσύ που το ξέρεις;

Δάφνη: Το συζητούσαμε τις προάλλες, εγώ του είπα ποιο είναι αντίδοτο και που να το βρει...

Άρης: Και φυσικά το μπουκαλάκι αυτό είναι άδειο, εσείς να ψάχνετε ένα ακριβώς ίδιο αλλά γεμάτο. Και επειδή δεν βλέπω κανέναν από τους δύο πρόθυμο να θυσιάσει θα σας ενημερώσω πως έχετε περίπου ακόμη δέκα λεπτά, σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου. Όποιος βρει το αντίδοτο κερδίζει τη ζωή του! Και για να δείτε πόσο σας σκέφτομαι δεν τα έκρυψα πολύ καλά...

Βαγγέλης: Δέκα λεπτά για πιο πράγμα;

Άρης: Τότε θα αρχίσουν τα εξής...**(βγάζει ένα χαρτάκι από την τσέπη του και διαβάζει)** Παρενέργειες αρσενικού: Ναυτία, εμετοί πράσινης χροιάς, δίψα, κατακράτηση ούρων, παράλυση, αφόρητοι πόνοι, σπασμοί... Στην συνέχεια λόγω καταστροφής του εντερικού επιθηλίου θα επέλθει η διάρροια με τεμάχια του βλεννογόνου του εντέρου. Με λίγα λόγια θα πνιγείτε στα σκατά και τον εμετό σας.

Δάφνη: Που ξέρουμε ότι λες την αλήθεια;

Άρης: Δεν το ξέρετε! Αλλά αν την λέω;

Δάφνη: Νομίζω ότι θα ξεράσω! **(Ο Βαγγέλης δίνει μπουνιά στον Άρη, εκείνο πέφτει κάτω ενώ η μύτη του τρέχει αίμα και γελάει)**

Βαγγέλης: Τι γελάς ρε γαμημένη άρρωστε, θα σε σκοτώσω.

Άρης: Άμα πεθάνω, θα πεθάνετε μαζί μου! **(Η Δάφνη αρχίζει να ψάχνει και να πετάει πράγματα στο πάτωμα)**

Βαγγέλης: Αλήθεια τώρα; Θα του κάνουμε τι χάρη;

Δάφνη: Εσύ δεν ξέρω τι θα κάνεις, εγώ δεν έχω σκοπό να πεθάνω σήμερα!

Άρης: Είναι λίγο άδικο βέβαια, όλοι ξέρουμε ότι σε τέτοιου είδους περιστάσεις κερδίζει πάντα ο πιο έξυπνος!

Βαγγέλης: Αν γλυτώσω σήμερα, να ξέρεις δεν θα βρουν ούτε τα δόντια σου!

Άρης: Ανυπομονώ!

ΣΚΗΝΗ 9

(Τα δύο παιδιά ψάχνουν όλο το σαλόνι, πετώντας τα πράγματα κάτω, και αργότερα πηγαίνουν και στους άλλους χώρους. Ενώ ο Άρης επιστέφει στο σταυροπόδι με το κρασί στο χέρι)

Άρης: Η αλήθεια είναι ότι ήταν πολύ δελεαστικοί όλοι αυτοί οι τρόποι που μου πέρασαν από το μυαλό να δημιουργήσω πάνω σας... Το ανθρώπινο σώμα πάντα με συνάρπαζε, μετά το ανθρώπινο μυαλό φυσικά! Η ελπίδα... Τι όμορφο να κρατάς την ελπίδα του άλλου στην παλάμη σου, σφιχτά. Να την πνίγεις με όλη σου την δύναμη μέχρι να σπάσει και να γίνει χίλια μικρά νεκρά οράματα, των στιγμών που τα κατάφερε να επιβιώσει! Ήσασταν μεγάλη έμπνευση! Δεν σταματούσαν να μου έρχονται δημιουργικοί τρόποι να δουλέψω πάνω σας. Δες τους πάλι επιμένουν... Καλά, καλά θα σας πω, να μου πείτε και εσείς μια γνώμη τι θα προτιμούσατε. Εγώ ας πούμε θα προτιμούσα να πεθάνω από πνιγμό. Δεν ξέρω γιατί απλά μου φαίνονται πάρα πολύ όμορφα τα σώματα όταν το νερό έχει εισχωρήσει παντού! Τι ειρωνεία να πεθαίνεις από την έλλειψη οξυγόνου ενώ υπάρχει στο νερό που είναι ήδη μέσα σου. Είναι σαν να σε κοροϊδεύει η φύση. Σαν να σου θυμίζει πως δεν είμαστε όλοι φτιαγμένοι για όλα. **(Η Δάφνη τον κοιτάει)** Καλά ναι έχεις δίκιο αν σας έπνιγα θα ήταν πολύ ξεπέτα, έκανα μεγαλύτερα όνειρα για εσάς. Σκέφτηκα... Βασικά για τον Βαγγέλη, να του βάλω μια τρόμπα στο στόμα που του ταιριάζει κιόλας... Θα την ξεχνούσα ανοιχτή και μπουμ, εντόσθια παντού! **(γελάει και μετά σοβαρεύει απότομα)** Αλλά μετά σκέφτηκα, ποιος καθαρίζει το αίμα από το χαλί; Αίμα σε άσπρο χαλί.... Ο χειρότερος λεκές! Για το κοριτσάκι μας σκέφτηκα κάτι πιο εντυπωσιακό! Να την δέσω σε ένα κρεβάτι και κάθε μέρα να καίω λίγο από το δέρμα της... Λίγο όμως, δεν θα ήθελα να την χάσω πριν ολοκληρώσω το έργο μου. Ανέκαθεν λάτρευα το καμένο δέρμα που σάπιζε και έπεφτε από το κρέας. Σκέψου το σε ολόκληρο το σώμα. Τόση ομορφιά σε μια εικόνα. **(Έχουν αρχίσει να πανικοβάλλονται)**

Βαγγέλης: Βγάλε το σκασμό δεν μπορώ να συγκεντρωθώ!

Άρης: Τικ... Τακ... Τικ.. Τακ.. Τικ. Τακ. Τικ τακ.

Βαγγέλης: Βούλωσε το γαμωτο!

Δάφνη: Το κεφάλι μου...

Βαγγέλης: **(την πλησιάζει και την παίρνει αγκαλιά)** Ηρέμισε και πάρε βαθιές ανάσες, όλα θα πάνε καλά, θα τα καταφέρουμε!

Δάφνη: Πως θα τα καταφέρουμε αφού δεν φτάνει και για τους δύο.

Βαγγέλης: Δεν θα σε αφήσω ηρέμισε. Θα το μοιραστούμε και θα κερδίσουμε λίγο χρόνο για να φωνάξουμε βοήθεια.

Δάφνη: Εντάξει.

Άρης: Πέντε λεπτά.

Βαγγέλης: Δώσε μας ένα στοιχείο.

Δάφνη: Τουλάχιστον σε πιο δωμάτιο...

Άρης: Στο αγαπημένο μου!

(Η Δάφνη τρέχει στην κουζίνα και ο Βαγγέλης στην κρεβατοκάμαρα. Η Δάφνη ανοίγει τον καταψύκτη και πετάει κάτω κατεψυγμένα κρέατα που ακούγονται πως πέφτουν στο πλακάκι. Ενώ ο Βαγγέλης ανακατεύει τα σεντόνια, η Δάφνη ανοίγει το συρτάρι με το μαχαίρι και βρίσκει το μπουκαλάκι)

Δάφνη: Το βρήκα! **(Επιστρέφουν στο σαλόνι, ο Βαγγέλης την κοιτάει τρομοκρατημένος και εκείνη τον κοιτάει λυπημένη)**

Βαγγέλης: Σου είπα ότι θα τα καταφέρναμε...

Δάφνη: Συγνώμη!

Βαγγέλης: Μην τολμήσεις... **(Κάνει ένα βήμα προς τον Άρη και ο Βαγγέλης την αρπάζει από το λαιμό και την κολλάει στον τοίχο)** Δεν θέλω να αναγκαστώ να σου κάνω κακό... **(Η Δάφνη του δαγκώνει το χέρι πολύ δυνατά ώσπου τρέχει αίμα. Εκείνος ουρλιάζει από τον πόνο, νευριάζει και της πιάνει το χέρι που**

κρατάει το μπουκαλάκι, το πιέζει με δύναμη ώσπου ακούγεται ένας ήχος από το χέρι της. Η Δάφνη αφήνει το μπουκαλάκι και πέφτει κάτω κρατώντας το χέρι της. Όσο είναι κάτω ο Βαγγέλης την κλοτσάει δύο φορές με δύναμη στα πλευρά) Όχι μωρή πουτάνα δεν θα πεθάνω για να ζήσεις εσύ!(Η Δάφνη κοιτάει τον Άρη) Μην τον κοιτάς δεν θα σε βοηθήσει αυτή τη φορά.

Άρης: Λυπάμαι μωρό μου! Πραγματικά χάρηκα που σε γνώρισα.

(Η Δάφνη σηκώνεται με ένα γρύλισμα και κλοτσάει τον Βαγγέλη στα γεννητικά όργανα. Εκείνος πέφτει στα γόνατα. Η Δάφνη αρπάζει την πλαστική σακούλα από το τραπέζι και την φοράει στο κεφάλι του Βαγγέλη. Την τραβάει πίσω και τον πνίγει ενώ εκείνος έχει ανοίξει το στόμα του προσπαθώντας να πάρει ανάσα)

Δάφνη: Όχι μαλάκα, δεν έχω ανάγκη κανέναν! (Ενώ η Δάφνη φαίνεται αποφασισμένη σηκώνετε ο Άρης και παίρνει ένα ψαλίδι από το ράφι και το καρφώνει το στη σακούλα, στο κενό ανάμεσα στο στόμα του Βαγγέλη)Τι κάνεις;

(Ο Βαγγέλης βγάζει τη σακούλα και προσπαθεί να πάρει ανάσα.)

Άρης: Τέλος χρόνου!

(Ο Άρης πάει στον καναπέ και ανοίγει την μαύρη σακούλα, την βγάζει και αδειάζει το περιεχόμενο της στο πάτωμα. Το οποίο είναι μια κούκλα βιτρίνας αποσυναρμολογημένη και σάπια κρέατα. Έπειτα γυρνάει στο τραπέζι και πίνει μια και κάτω ότι έχει μείνει από τα κρασιά τους.)

ΣΚΗΝΗ 10

Άρης:(Κάθετε πάλι στην πολυθρόνα χαλαρός και ανάβει ένα τσιγάρο, οι άλλοι τον κοιτάνε σοκαρισμένοι) Πανικός, ο βασιλιάς των συναισθημάτων, δεν γονατίζει ποτέ, τρέφεται από την απελπισία για επιβίωση. (Αφήνει το τσιγάρο στο τασάκι βγάζει το κλειδί, ξεκλειδώνει και αφήνει ανοιχτή την εξώπορτα, πριν γυρίσει στην πολυθρόνα) Είστε ελεύθεροι. Σας ευχαριστώ πολύ!

(Μεγάλη σιωπή, ο Άρης κάθετε στην πολυθρόνα και συνεχίζει το τσιγάρο του)

Βαγγέλης: Έσπασε;

Δάφνη: Δεν νομίζω. Θέλεις ράμματα;

Βαγγέλης: Δεν νομίζω...

(Ο Βαγγέλης και η Δάφνη κοιτάζονται και βοηθάει ο ένας τον άλλον να σηκωθούν. Ο Βαγγέλης κλείνει την πόρτα ενώ η Δάφνη στρώνει πάλι τον καναπέ. Μόλις τελειώνουν κάθονται και οι δύο σιωπηλοί πάλι στον καναπέ.)

Βαγγέλης: Εντάξει, ίσως τελικά ο Lubitz να μην ήταν εντελώς ψυχάκι. (παύση)
Ξέρεις ότι αυτό δεν πρόκειται να περάσει έτσι....

Άρης: Το ελπίζω.

(Ο Άρης σηκώνεται φέρνει ένα κουτί πρώτων βοηθειών και μία παγοκύστη. Ο ένας βοηθάει τον άλλον να φροντίσουν τις πληγές του.)

Βαγγέλης: Έχουμε τσεκάρει καλά τους επιβάτες; Είμαστε σίγουροι ότι δεν έπρεπε κάποιος να πεθάνει για κάποιο λόγο;

Άρης: Το τσέκαρα. Όχι, καθημερινοί άνθρωποι σαν εμάς.

Δάφνη: Την ερωμένη την ψάξαμε καθόλου;

Βαγγέλης: Είχε και γκόμενα; Ρε τον παίχτη!

Άρης: Ναι μια αεροσυνοδό!

Δάφνη: Νομίζω ότι είχε κάνει και αυτή κάποιες δηλώσεις. Νομίζω πως είπε ότι τον τελευταίο καιρό είχε αρχίσει να γίνετε πολύ επιθετικός...

Βαγγέλης: Λέτε να ήξερε ότι ήταν έγκυος η γυναίκα του και ήθελε να τον παρατήσει;

Άρης: Έχω την εντύπωση πως το ήξερε.

Δάφνη: Ίσως αυτό να ήταν το έναυσμα!

Άρης: Θα μπορούσε...

(Τα φώτα χαμηλώνουν σιγά σιγά μέχρι που σβήνουν και ακούμε μόνο τις φωνές τους να συνεχίζουν να συζητάνε για την πτήση)

ΤΕΛΟΣ